

Františkovo slovo

č.195

Papež: Evropa potřebuje na východě i na západě znovuobjevit své kořeny

Papež vybízí k modlitbě za odražení útoků ďábla, který chce rozdělit církve

Správný křesťan se nechává od Boha překvapit

Případ Asie Bibi: Stání skončilo, doufáme v osvobození

Ztrácejme čas rozjímáním o Pánu, aby naše práce byla službou druhým

O zápase s Bohem v modlitbě

Papež varoval před „zdvořilými“ démony, kteří přinášejí zesvětštění

Kanonizace dvou mužů, kteří vydali život za církve

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Evropa potřebuje na východě i na západě znovuobjevit své kořeny

Vatikán. Papež František dnes přijal v aule Pavla VI. třináct set poutníků řecko-katolické církve ze Slovenska v čele s metropolitou Jánem Babjakem SI u příležitosti 200. výročí založení prešovské eparchie. Přítomni byli také další tři slovenští biskupové východního ritu (košický biskup Milan Chatur, bratislavský biskup Peter Rusnák, torontský biskup Marián Pacák).

„Dnes tady s papežem oslavujete 200. výročí založení Prešovské eparchie, vzniklé z mateřské Mukačevské eparchie, která se nyní nachází na území Ukrajiny. Vaše eparchie se rozvinula a stala se matkou nových církevních rodin, z nichž jedna v Kanadě je už deset let sídlem metropolitou sui iuris.“

Papež pak pozdravil jednotlivé biskupy, počínaje prešovským metropolitou, o kterém v improvizované poznámce prozradil, že rád chodí do lesa na houby, kterými pak obohacuje i vatikánskou kuchyni (foto).

Zvláštní pozornost věnoval Petřův nástupce řecko-katolickým – ženatým i celibátním – kněžím:

„Drazí kněží, co nejsrdečněji zdravím vás všechny, ty kdo žijí v celibátě i ty ženaté, spolu s jejich rodinami, jakož i řeholníky. Děkuji vám za vaši práci mezi svatým věřícím lidem Božím. Kněžské rodiny mají dnes zvláštní poslání, když je zpochybňován, ne-li přímo napadán samotný ideál rodiny: vy nabízíte svědectví zdravého a příkladného života. Můžete přitom čerpat z osobních příkladů v dějinách vaší církve, pronásledované během druhé poloviny 20. století.“

V této souvislosti pak připomněl všechny tři blahoslavené mučedníky řecko-katolické církve z té doby: biskupy Petera Pavola Gojdiče a Vasiľa Hopka a kněze Metoda Dominika Trčku.

„Dnes je na vaší generaci, abyste prokázali stejnou věrnost, ne snad v přímém a násilném pronásledování, ale v těžkostech a rizicích jiného druhu. Dnes jsou kněží, podobně jako seminaristé, které rovněž zdravím, pokoušeni dvěma protikladnými tendencemi: sekularismem, který vede ke světáctví, anebo opevňováním se v překonaných, ba neevangelických způsobech chápání své role v církvi, což ústí do sterilního klerikalismu.“

V závěru své promluvy ke slovenským řecko-katolíkům papež konstatoval:

„Spatřuji ve vás a vašich pastýřích nadšenou a zbožnou tvář církve, která je pevná ve víře, uvědomuje si svoji důstojnost a je hrdá na svoji církevní totožnost. Jste tak důstojnými potomky evangelizace, kterou v plné věrnosti Apoštolskému stolci uskutečnili svatí patronové Evropy, Cyril a Metoděj. Evropský kontinent potřebuje na východě i na západě znovu objevit vlastní kořeny a vlastní povolání. A z křesťanských kořenů nemohou nevyrůstati solidní stromy, jež přinášejí plody úplného respektování důstojnosti člověka v jakékoli situaci či etapě jeho života.“

Řekl mimo jiné Svatý otec slovenským poutníkům řecko-katolického obřadu.

Papež vybízí k modlitbě za odražení útoků d'ábla, který chce rozdělit církev

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se kolem poledne za drobného deště sešlo asi 25 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu Petrova nástupce před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež František komentoval evangelium 27. neděle liturgického mezidobí (srov. Mk 10,2-16), které podává Ježíšova slova o manželství.

„Toto Ježíšovo učení je velice jasné a hájí důstojnost manželství jakožto svazku lásky zahrnujícího věrnost. Tím, co umožňuje zachovat manželský svazek, je vzájemně darovaná láska podporovaná Kristovou milostí. Pokud však v manželích převládne individuální zájem, vlastní uspokojení, pak jejich svazek nevydrží.“

Po hlavní promluvě papež obrátil pozornost k dnešní liturgické památce:

„Dnes, na svátek Panny Marie Růžencové, zdravím obzvláště věřící, kteří jsou ve svatyni v Pompejích shromážděni k tradiční pobožnosti, které při této příležitosti předsedá kardinál Mario Zenari, apoštolský nuncius v Sýrii. Všechny znovu vybízím, aby se během měsíce října denně modlili růženec a na závěr připojovali antifonu „Pod ochranu tvou“ a modlitbu Svatý Michaeli archanděli na odražení útoků ďábla, který chce rozdělit církev.“

Potom římský biskup upozornil na iniciativu Papežské komise pro posvátnou archeologii:

„Příští sobotu se bude v Římě konat první Den katakomb. Mnohé archeologické památky budou zpřístupněny veřejnosti spolu se vzdělávacími a kulturními akcemi. Děkuji Papežské komise pro posvátnou archeologii za tuto iniciativu, které přeji hodně zdaru.“

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně papež všem požehnal.

Kázání z Domu sv. Marty

8.10.2018

Správný křesťan se nechává od Boha překvapit

Vatikán. „Brát křesťanství vážně a nemít strach, že si ušpiním ruce a šaty, když se stanu bližním, být přístupný pro překvapení přicházející od Boha“ – kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Podnětem mu bylo evangelium o milosrdném Samaritánovi (Lk 10,25-37), a rozjímal pak o šesti postavách z tohoto podobenství, které vyprávěl Ježíš jednomu učiteli Zákona jako odpověď na jeho otázku: »kdo je můj bližní«. V podobenství vystupují lupiči, raněný pocestný, kněz, levita, Samaritán a hostinský.

Lupiči jednoho člověka »zbili a nechali napůl mrtvého ležet u cesty«; kněz, který »ho viděl, se mu vyhnul«, neuvědomil si svoje poslání a možná myslel jenom na blížící se začátek bohoslužby. Stejně se mu vyhnul i levita, kulturní muž a znalec Zákona. Papež se pak zaměřil na slovo „vyhnout se, které bychom si měli ve zpytování vzít k srdci. Oba zmínění duchovní si počínali jako funkcionáři nebo činovníci, kteří si koherentně řekli, že se jich to netýká. Avšak Samaritán, vyobcovaný z izraelského lidu, tedy hříšník, měl soucit, »bylo mu líto« raněného člověka ležícího u cesty. Možná, že to byl nějaký obchodní cestující,“ dodal papež.

„Nedíval se však na hodinky, nemyslel na krev. »Přistoupil k němu« - sestoupil ze soumara - »nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je«. Ušpinil si ruce, »vysadil jej na svého soumara a dopravil do hostince«, potřásl krví, »a staral se o něho«. Neřekl si: nechám ho tady, zavolejte doktora, a já si půjdu po svých. Nikoli. »Staral se o něho«, jako by řekl: »Beru tě za svého, ne jako majetek, ale abych ti sloužil«. Nebyl to činovník, byl to člověk se srdcem, člověk s otevřeným srdcem.“

Papež František dále věnoval pozornost postavě hostinského, který se „podivil, když uviděl cizince – pohana, protože nepatřil k izraelskému lidu – jak se zastavuje a pomáhá onomu člověku, dokonce zaplatil dva denáry a slíbil doplatit další eventuální výdaje při svém návratu.

„Ani jeden [Samaritán a hostinský] nebyl činovník. [Takový, který na otázku] Jsi křesťan? Jsi křesťanka?[odpoví:] » Ano, ano, chodím v neděli do kostela a snažím se jednat správně... nešířit klepy, protože rád povídám, ale jinak jednám dobře.« Jsi otevřený? Jsi otevřená překvapením od Boha anebo jsi uzavřený křesťan funkcionář, [který si říká] »Chodím v neděli do kostela, k přijímání a jednou za rok ke zpovědi... jsem v pořádku.« - Takoví křesťané jsou pouzí činovníci, nejsou otevření překvapením od Boha. Vědí o Bohu mnoho, ale nesetkávají se s Ním. Nikdy nepodlehnu úžasu tváří v tvář nějakému svědectví, které sami také nejsou schopni vydat.“

Všichni bychom si měli klást otázku – pokračoval papež – zda jsme křesťané, kteří jsou otevření tomu, co nám denně dává Pán; zda se necháváme od Boha překvapit, ačkoli nás to někdy může přivést do úzkých. Jsme Samaritáni anebo křesťané-funkcionáři, kteří konají to, co je jim uloženo, a cítí se tak v pořádku? O tomto podobenství – řekl dále papež – tvrdí někteří starověcí teologové, že obsahuje celé evangelium.

„Každý z nás je oním raněným člověkem, a Samaritánem je Ježíš, který uzdravil naše rány. Stal se naším bližním. Postaral se o nás. Zaplatil za nás, a řekl svojí církvi: »Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím«. Přemýšlejte o tom: v této pasáži je celé evangelium.“

Kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

8.10.2018

Případ Asie Bibi: Stání skončilo, doufáme v osvobození

Pákistán. „Stání skončilo, nyní s důvěrou očekáváme rozhodnutí soudu,“ uvedl advokát Asie Bibi pro Papežskou nadaci Církev v nouzi (Kirche in Not) po skončení rozhodujícího stání odvolacího soudu nejvyšší instance.

Během stání, které trvalo 3 a půl hodiny, advokát Saif ul-Malook spolu s dalšími třemi členy obhajoby zdůraznili, že důkazy proti této ženě nejsou dostatečné. „Obvinění z rouhání vznesl imám, který osobně nebyl přítomen hádce mezi Asiou a muslimskými ženami, během nichž se tato křesťanka měla dopustit rouhání. Kromě toho jsme soudcům připomněli, že policejní velitel v Ittanwali, nedaleko místa, kde k činu došlo, nepodnikl dostatečná šetření, aby si obvinění ověřil,“ uvedl advokát Maloof pro nadaci Církev v nouzi.

Verdikt nejvyššího pákistánského soudu má padnout v příštích hodinách a zveřejněn bude v příštích dnech.

„Skutečnost, že se soud nevyslovil ihned, nám dodává naději,“ uvedl pro zmíněnou papežskou nadaci Thair Khalil Sindhu, někdejší ministr pro lidská práva a záležitosti menšin v punjabské provincii, který je zároveň členem sboru obhájců Asie Bibi. „S velkou pravděpodobností soud oddálil vydání rozsudku, protože chce Asii propustit. Chceme doufat, že mají v úmyslu přesunout ženu z vězení v Multanu na bezpečné místo. Fundamentalisté ji totiž chtějí zavraždit,“ dodal Kahlil Sindhu, který je dnes punjabským poslancem a osobně asistoval dnešnímu stání.

Optimismem ve šťastný konec strastiplného příběhu Asie Bibi a přesvědčením, že se v Pákistánu mění situace, se netají Paul Bhatti, pákistánský lékař a bratr katolického ministra Shabáze Bháttího zavražděného v roce 2011 právě kvůli angažovanosti v kauze této ženy a náboženských menšin.

„Jsem v této věci velkým optimistou a věřím, že rozsudek bude příznivý. Výbor Nejvyššího soudu byl doposud velmi odvážný. Rozhodl v závažných věcech, odsoudil zkorumpované ministry a guvernéry. I oni jsou si vědomi, že Asia Bibi je nevinná,“ řekl pro Vatikánský rozhlas k očekávanému verdiktu odvolacího soudu.

Asia Bibi byla zadržena lokální policií ve vesnici Ittanwali 19. června 2009 na základě nařčení z rouhání. 11. listopadu 2010 ji soud odsoudil k nejvyššímu trestu. Od té doby strávila ve vazbě a ve vězení více než 3 300 dní, nežádka na samotce, s nadějí upíranou ke stále odkládaným odvolacím stáním, ale především k Bohu. Pákistánská matka pěti dětí nikdy neztratila víru. Jak opakovaně zdůrazňoval její manžel a děti, Asia prosí všechny o modlitbu a zároveň odpouští těm, kdo se proti ní provinili, protože její víra je silnější než nenávist. Velkou útěchou pro Asii byla opakovaně vyslovená blízkost papeže Benedikta XVI. a Františka, který přijal její příbuzné na audienci 24. února letošního roku.

Kázání z Domu sv. Marty

9.10.2018

Ztrácejme čas rozjímáním o Pánu, aby naše práce byla službou druhým

Vatikán. „Klíčovým slovem pro posouzení křesťanského života je zamilovanost ve vztahu k Pánu,“ řekl papež v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Komentoval tak obě dnešní liturgická čtení. Nejprve list Galaťanům (Ga/1,13-24), kde Pavel načrtává svůj životopis, a potom Lukášovo evangelium (Lk 10,30-42) o Marii a Martě z Betánie, které u sebe doma hostily Ježíše.

„Tyto dvě sestry, z nichž každá měla svůj způsob jednání,“ – uvedl Svätý otec – nás učí, jaký má být křesťanský život. Maria naslouchala Pánu, zatímco Marta měla plno práce s obsluhou. Byla jednou z oněch silných žen. Dokázala vytknout i Pánu (Jan 13,21), že nepřišel k Lazarovi, když umíral. Je smělá, odvážná, ale schází ji kontemplance, znepokojuje se, neumí ztratit čas tím, že hledí na Pána.“

„Je mnoho křesťanů, kteří sice v neděli jdou do kostela, ale pak jsou nepřetržitě zaneprázdněni. Nemají čas na děti, ani na hru s nimi. A to je hrozné! »Mám moc práce, jsem zaneprázdněn«, říkají. Nakonec jsou z nich stoupci religiozity zvané zaneprázdněnost. Tvoří skupinu zaneprázdněných, kteří jsou neustále zaujati prací... Ale, zastav se, pohleď k Pánu, vezmi si evangelium, naslouchej Pánovu Slovu, otevři svoje srdce.... Ne! Stále jen řeč rukou! Dělají dobro, které však není křesťanské. Chybí jim kontemplace. Ta chyběla Martě, která byla odvážná, stále vpředu, ruce plné práce, avšak chyběl jí pokoj, totiž ztrácení času pohledem upřeným k Pánu.“

Maria naopak – pokračoval papež. Nebylo to však nicnedělání, Maria hleděla k Pánu, protože se dotknul jejího srdce, a odtud, z Pánova vnuknutí vychází práce, kterou je třeba dělat. Tak praví řehole svatého Benedikta: *Ora et labora*, kterou ztělesňují klauzurní mnichové a mnišky, kteří – dodal Svatý otec – nestojí celý den s pohledem obráceným k nebi, nýbrž modlí se a pracují. A platí to především o apoštolu Pavlovi, který - jak jsme slyšeli v prvním liturgickém čtení – když si jej Bůh vyvolil, nešel hned kázat, nýbrž odešel do ústraní modlitby, rozjímat tajemství Ježíše Krista, který se mu zjevil.

„Cokoli dělal Pavel, činil tak v tomto duchu kontemplace, s pohledem upřeným k Pánu. Z jeho srdce promlouval Pán, protože Pavel byl zamilován do Pána. Toto slovo je klíčové, aby nedošlo k omylu, totiž »být zamilován«. Abychom poznali, na jaké straně stojíme, totiž zda přeháníme, protože se vydáváme cestou příliš abstraktní kontemplace, i té gnostické, anebo jsme naopak příliš zaneprázdněni, musíme si položit otázku: »Jsem zamilován do Pána? Jsem si jist, jsem si jista, že mne vyvolil? Anebo svoje křesťanství prožívám jen děláním toho či tamtoho?« - Pohlédni k srdci, rozjíměj!“

Je to podobné – řekl dále Svatý otec - jako když přijde muž z práce domů, kde jej vítá manželka. Ta také, je-li opravdu zamilována, nepustí se hned do domácích prací, ale udělá si na něho čas. Tak i my si děláme čas na Pána, abychom sloužili druhým.

„Kontemplace a služba – taková je cesta našeho života. Každý z nás ať se zamyslí nad tím, kolik času denně věnuje na rozjímání Ježíšova tajemství? A potom: jak pracují? Pracují až k vyšínutosti anebo moje práce důsledně souvisí s vírou, tedy je službou podle evangelia? Prospěje nám zamyslet se nad tím.“

Končil papež František dnešní ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Kázání z Domu sv. Marty

11.10.2018

O zápase s Bohem v modlitbě

Vatikán. „Prosíme-li Pána, musíme být neodbytní,“ kázal dnes papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Bůh je přítel, který nám může dát vše, co potřebujeme.

Petrův nástupce se soustředil na dnešní evangelium (Lk 11,5-13), ve kterém Ježíš vysvětluje učedníkům, jak je třeba se modlit. Jde o známé podobenství o člověku, který přichází v noci za svým přítelem, aby jej zbavil nesnází, protože nemá, co nabídnout nenadálé návštěvě, a dostává se mu pomoci, přestože přišel ve zcela nevhodnou dobu.

Papež František zdůrazňuje tři prvky: člověka v nouzi, přítele a trochu chleba. „Nenadálá je návštěva a neodbytná je prosba, protože dotyčný člověk v nouzi svému příteli důvěřuje. Prosí jej neodbytně, a takovéto modlitbě nás učí Pán.“

„Modlitba je odvážná, když prosíme o něco, co potřebujeme. Přítelem je Bůh, bohatý přítel, jenž má chléb, který potřebujeme. Jako by Ježíš říkal: »Budte neodbytní! Neochabujte!«. Co máme dělat neúnavně? Prosit. Proste a dostanete.“

„Modlitba ovšem není kouzelná hůlka – pokračoval papež - neznamená to, že něco dostaneme hned, jak poprosíme. Nejde o to říci dvakrát Otče náš a pak jít od toho.“

„Modlitba je práce. Je to práce, která vyžaduje vůli, stálost, rozhodnost a žádný ostych. Proč? Protože tluču na dveře svého přítele. Bůh je přítel a s přítelem tak mohu jednat. Stálá a neodbytná modlitba. Pomysleme kupříkladu na svatou Moniku. Kolik let v slzách prosila za obrácení svého syna? A Pán ji nakonec otevřel dveře.“

Papež František pak zavzpomínal na případ jistého muže z Buenos Aires, kterému ze dne na den těžce onemocněla dcera. Lékaři mu sdělili, že jde o nevyléčitelnou chorobu v terminálním stadiu. Onen muž se vydal pěšky 70 kilometrů do mariánské svatyně v Lujan. Když tam přišel, kostel byl již zavřen. Stál tedy celou noc přede dveřmi a úpěnlivě prosil Matku Boží: „Dej mi moji dceru, chci svoji dceru, ty mi ji můžeš dát!“ Ráno se vydal autobusem zpět, přišel do nemocnice, kde našel manželku, která mu s radostí oznámila, že dcerka je živá a mimo nebezpečí. Nečekaně se v noci probudila a měla hlad, lékaři ji vyšetřili a s podivem konstatovali, že předchozí nález je pryč a holčička naprosto zdravá. „Tento muž – zakončil papež svoji vzpomínku – věděl, jak je třeba se modlit.“

„Je to podobné – pokračoval – jako s vrtošivými dětmi, které něco chtějí, stále pláčejí a říkají »Já to chci! Já to chci!« Až nakonec rodiče svolí. Někdo by se mohl zeptat, zda se Bůh nebude zlobit, budu-li si počínat takto. Sám Ježíš nám však říká – dodal Svatý otec – »Jestliže vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!« (Lk 11,13).“

„Je to přítel. Vždycky prokáže dobro. A dá ještě víc. Prosíš ho o řešení problému, který on vyřeší a ještě ti k tomu dá Ducha svatého. Přemýšlejme trochu. Jak se modlím? Jako papoušek? Modlím se tak, že mi leží prosba na srdci? Bojuji v modlitbě s Bohem, aby mi dal to, co potřebuji, pokud je to dobré? Učme se z dnešního evangelia, jak se modlit.“

Kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Kázání z Domu sv. Marty

12.10.2018

Papež varoval před „zdvořilými“ démony, kteří přinášejí zesvětštění

Vatikán. Je zapotřebí bdělosti před démony, zejména před těmi zdvořilými, kteří vstupují do duše, aniž by to člověk postřehnul – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Podstatou démona je zvůle, která ničí buď bezprostředně, tedy neřestmi a válkami anebo „zdvořile“, když působí zesvětštění.

Papež si vzal podnět z dnešního evangelia (Lk 11, 15-26), ve kterém Ježíš popisuje taktiku zlých duchů. „Když se démon zmocní srdce nějakého člověka – řekl v úvodu – chová se tam jako doma a nechce odejít. Zlí duchové se snaží člověka zničit i fyzicky, a Ježíš je vyhání. Jsou to Jeho i naši praví nepřátelé. Někdy se může zdát, že boj mezi dobrem a zlem je velice abstraktní, ale je to opravdový boj, který je veden mezi Bohem a starým hadem, mezi Ježíšem a ďáblem. A tento boj - dodal papež – probíhá v nás. Každý z nás je v boji. Možná aniž si to uvědomujeme, ale jsme v boji.“

Dnešní evangelium začíná zmínkou o některých lidech ze zástupu, kteří přihlíželi, jak Ježíš vyhání zlého ducha z němeého člověka, a říkali: »Vyhání zlé duchy s pomocí Belzebuba, vládce zlých duchů«. Ježíš tedy vysvětlil strategii zlého ducha. „Podstatou démona je ničení – zdůraznil papež František – a je nebezpečné počínat si jako děti, které si cumlají prst, a myslí si, že to tak není a že jde o výmysly kněží. Démon devastuje zpřímá a když neuspěje, protože proti němu stojí Boží moc, která člověka chrání, hledá způsob, jak se jej zmocnit znovu. »Potuluje se po pustinách a hledá odpočinutí. Když nenajde, řekne si: Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.«

Už tady – komentoval dále papež – se démon prezentuje vybranými způsoby, protože říká, že z domu »vyšel«, ačkoli byl Ježíšem vyhnán. A když se vrátí, »nalezne dům vyčištěný a vyzdobený, a přibere si sedm jiných duchů, horších než je sám, a vejdou a usadí se tam. Konce toho člověka jsou horší než začátky«. To znamená – vysvětloval Svatý otec – že když ďábel nemůže zničit nějakého člověka neřestmi nebo nějaký lid válkami a pronásledováním, vymýšlí jinou strategii, kterou užívá proti nám všem.“

„Jsme křesťané, katolíci, chodíme na mši, modlíme se... Zdá se, že je vše v pořádku. Ano, máme svoje chyby a prohřešky, ale zdá se, že všechno je v pořádku. On [démon] je zdvořilý: jde, dívá se, hledá hezkou partičku, zaklepe na dveře – »Smím vstoupit?« Zvoní zvonek. Tito zdvořilí démoni jsou horší než ti první, protože si nevšimneš, že je máš doma. A to je ten světský duch, duch tohoto světa. Démon devastuje buď přímo, tedy neřestmi, válkami, bezprostřední nespravedlností anebo zdvořile, diplomaticky, způsobem, o kterém mluví Ježíš. Nepůsobí rozruch, prezentuje se přátelsky, přesvědčuje... »To nic není... potud je to ještě dobré« - a přivede tě na cestu průměrnosti, učiní tě vlažným na cestě zesvětštění.“

„Tato duchovní průměrnost, duch tohoto světa – pokračoval papež – nás korumpuje zevnitř. Mám větší strach před těmito démony než před těmi prvními. Když mi řeknou, že je potřeba exorcista, protože nějaký člověk je posedlý ďáblem – poznamenal – nedělám si takovou starost, jako když vidím lidi, kteří otevřeli dveře těmto zdvořilým démonům, kteří zevnitř přesvědčují, že přece nejsou zas takovými nepřáteli.“

„Častokrát se ptám: co je v životě člověka horší? Zjevný hřích anebo život v duchu tohoto světa, světáctví? Zda tě démon uvrhne do hříchu – i do několika, dvaceti, třiceti hříchů, ale zřetelných, za které se stydíš – anebo s tebou je démon u stolu, žije a bydlí s tebou, je docela normální, ale ponouká tě a ovládá duchem zesvětštění?“

Duch tohoto světa přichází se zdvořilými démony, řekl dále papež. Proto je třeba bdít a neznepokojoovat se.

„Vůči těmto zdvořilým démonům, kteří chtějí vstoupit domovními dveřmi jako svatební hosté, zachovávejme bdělost a klid. Bdělost – vzkazuje nám Ježíš, křesťanskou bdělost. Co se děje v mém srdci? Proč jsem tak průměrný? Proč jsem tak vlažný? Kolik těchto »zdvořilých« bydlí v domě, aniž by platili nájem?“

Končil papež František ranní kázání při mši svaté v kapli Domu sv. Marty.

12.10.2018

Kanonizace dvou mužů, kteří vydali život za církve

Vatikán. Na nedělní kanonizaci na Svatopetrském náměstí se očekává účast sedmdesáti tisíc věřících. Brífink v Tiskovém středisku Svatého stolce přiblížil životní osudy dvou ze sedmi nových svatořečených, papeže Pavla VI. a salvadorského arcibiskupa Oscara Arnulfa Romera.

„Rád bych vyzdvihl, jako už jsem to učinil při jiných příležitostech, schopnost Pavla VI. snášet utrpení. Na jeho obličej bylo patrné, že trpí pro Ježíše Krista, za církve a za svět. Ačkoli působil stroze, nebyl to smutný člověk. Svou radost jistě nedával příliš najevo, protože spíše než o vnější úsměv se jednalo o hlubokou vyrovnanost duše a srdce.“

Prohlásil **kardinál Angelo Becciu**. Tyto povahové rysy Pavla VI. pramenily ze silného vědomí zla, hříchu a okolního utrpení. Jako mladý člověk zakusil totalitní režimy, v osmašedesátem roce zažil, jak katolíci okupují katedrály a během svého pontifikátu byl napadán zleva i zprava. To vše snášel z lásky k církvi, za kterou obětoval modlitby ještě pár hodin před svou smrtí, zdůraznil prefekt Kongregace pro svatořečení. Do Říma v neděli přijede nejméně sedm tisíc krajanů salvadorského mučedníka, biskupa Romera, potvrdil pomocný biskup San Salvadoru, **kardinál Gregorio Rosa Chávez**. Na brífinku mluvil o argentinské stopě, která by mohla vést k odhalení dosud neznámého Romerova vraha:

„Nuncius v Argentině přijal zaměstnance ambasády Spojených států, který mu řekl, že Romero je v nebezpečí: Řekněte mu, prosím, že příští týden možná bude zavražděn. Nuncius zatelefonoval Romerovi, který byl právě na duchovních cvičeních. Romero si o tom udělal záznam do zápisníku a ihned nabídl své utrpení.“

Řekl salvadorský kardinál. Prefekt Kongregace pro svatořečení na brífinku ještě upřesnil, že Benedikt XVI. se nedělní liturgie nezúčastní a že hrob Pavla VI. zůstane zachován ve vatikánské kryptě, „na holé zemi“, jak si to přál ve své závěti.